

İŐIL KESLER

Özel İhlas Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

VİRÜS

Dünya, berbat bir durum içindeydi. Şehrin ortasında yer alan göl tüm dünyayı etkisi altına almış ve her tarafa bir virüs bulaşmıştı. Bu virüs beni etkilememişti çünkü ben çok küçükken aşı olmuşum ve bu aşı beni virüsten korumaya yetmişti. Benim gibiler de vardı fakat neredelerdi, işte onu bilmiyordum. Virüs insanları farklı bir görünüşe ve korkunç özelliklere bürümüştü. Dünya yaşanılabilir halde değildi artık. Evimi kaybetmiştim. Evimin olduğu yerde oldukça çok sayıda kendini kaybetmiş insan vardı ve hiçbir yer güvenli değildi.

Artık başımı sokacağım, eskisi gibi rahat bir uyku çekeceğim, televizyonun karşısına kurulabileceğim bir hayatım olmayacaktı belki. Şimdiye kadar, geçici olarak yaşayabileceğim evler aramıştım fakat evlerin içindeki insanlar virüsün etkisi altındaydılar. Bu yüzden güvenli değillerdi. Boş evlere uğrayarak işime yarayan bir şey olursa alıyor ve çekip gidiyordum. Fakat çoğu zaman bu evlerde boş dolaplara rastlıyordum. Belki de o boş dolapların hala orada olma sebebi, benim gibi kurtulmuş ama bir o kadar da çaresiz insanların, dolaplardan ihtiyaçlarını alıp gitmeleriydi. Başımı sokacak bir yer bulmak zor olacaktı. Bildiğim bir kütüphane vardı. Oraya gidebilirdim. Virüs bulaşmadan önceki yaşamımda, genelde oraya giderdim, orası boş olurdu. Bu yüzden şu an için en güvenilir yer benim için kütüphaneydi.

Kütüphanenin önündeydim. Kapının üzerinde “Açık, girebilirsiniz.” yazıyordu ama yine de içeriye tedbirli girmekte fayda vardı. Kapıyı yavaşça ittim. İçeride ses seda yoktu. Belli ki kütüphane boştu. Artık rahat hareket edebilirdim.

Kütüphane oldukça genişti. Raflardaki kitapları karıştırdım. İnce bir kitap adeta “Beni oku” diyordu. Elime aldım ve ileri-

de duran masaya doğru ilerledim. Kitap okumak, kafa dağıtmak için iyi bir yol olabilirdi. Oturacağım sandalyeye belli ki bayagıdır oturulmamıştı çünkü üzeri örümcek ağlarıyla kaplıydı. Masanın üzerinde duran kâğıt parçasıyla örümcek ağını temizledim. Elimdeki kâğıdı masanın üzerine bırakacakken üzerinde bir yazı olduğunu fark ettim. Okumaya çalıştım fakat yazılar pek anlaşılır değildi. Dikkatle incelediğimde yazıların okunabildiğini fark ettim. Kâğıtta “Asıl önemli olan kâğıt ikinci çekmede duruyor.” yazıyordu. Heyecanlanmışım. Çekmedeki kâğıtta ne yazabilirdi ki? Asıl önemli olan neydi? Bir yandan o çekmeceyi açmaktan korkuyordum diğer yandan çekmede ne olduğunu merak ediyordum. Merak duygum korkumu yendi. Bu yüzden çekmeceyi bir çırpıda açtım. Çekmede üzeri biraz tozlanmış, kırmızı, mühürlenmiş bir kitap duruyordu. Bu kitabı buraya kim bırakmış olabilirdi? Sorular kafamı kurcalıyordu. Kitabın üzerindeki mühür kırmızıydı fakat bu mühür kime aitti, bununla ilgili en ufak bir ipucu bile yoktu. Kitabı açmaya korkuyordum. Bir anlık cesaretle kitabı elime aldım. Kapağı kaldırdım. Kâğıt parçasında olduğu gibi burada da belirsiz yazılar vardı. Bu sefer üzerinde “DÜNYAYI KURTARMAK SENİN ELİNDE, BELLİ Kİ CESARETLİSİN.” yazıyordu. Heyecanlanmışım. İkinci sayfayı çevirdim. Yazılar yine belirgin değildi. Bu sayfada ise “Gitmeniz gereken bir yer var, diğer sayfadaki haritada işaretlenen yere bak.” yazıyordu. Çareyi diğer sayfayı çevirmekte buldum. Bir harita vardı. İşin tuhaf kısmı ise diğer sayfalardaki yazılar zor okunurken bu sayfadaki yazıların çok rahat okunmasıydı. Umarım burada anlamam gereken önemli bir şey saklı değildir, diye düşündüm. Haritaya döndüm. Kırmızıyla gösterilen bir yer vardı. İşaretlenen bu yeri biliyordum. Buraya çok uzak değildi. Hiç vakit kaybetmeden diğer sayfayı da çevirdim. Bu sayfada ise, “İşte gideceğin yer. Hakkında biraz bilgi vermeliyim. Gideceğin yer bir bilim laboratuvarı. Dünyanın nasıl kurtulacağı orada saklı. Fakat eğer oraya ulaşabilirsen sana girişte bir parola sorulacaktır. Parola: 342939. Bu paroladan sonra kapı açılacak, kapı açıldığında bir koridor göreceksin. Koridorun sonuna kadar ilerle,

koruma altına alınmış iki düğme var. Bu iki düğme dünya için çok önemli. İlk önce kırmızı düğmeye sonra ise mavi düğmeye basmalısın. Kırmızı olan düğme insanların eski haline dönmesine, mavi olan düğme ise akarsuların, kaynakların temizlenmesini ve daha birçok şeyin eski halini almasını sağlayacaktır. Dikkatli ol.” yazıyordu. Yazı beni etkilememişti. Bunu yazan her kimse bunun önceden olacağını ya da birtakım olaylar olduktan sonra bu olaylardan nasıl kurtulacağımızı biliyor olmalıydı. Kitap artık benim için farklı anlamlar taşıyordu. Oraya gidecektim. Haritayı elime aldım. Gideceğim yeri biliyordum.

Bilim laboratuvarının önündeydim. Kitap elimdeydi. Giriş kapısına doğru ilerledim. Bir parola makinesi çıktı karşıma. Kitaptaki sayfayı açtım, parolayı tuşladım. Kapı seslice açıldı. Gerçekten önümde duran bir koridor vardı. Kapı benim girişimle kapandı. “GŞBL Bilim Laboratuvarına hoş geldiniz.” diye bir kadın sesi hoparlörlerden yankılandı. Ardından teker teker tüm ışıklar yandı. Yürümeye korkuyordum. Koridorun sonuna kadar tedbirli adımlarla ilerledim. Karşımda muhafaza edilmiş camdan bir koruyucunun içinde butonlar vardı. Kitapta yazdığı gibi kırmızı ve mavi... Bu koruyucunun yanında yine parola makinesi vardı. Kitapta bu makineden hiç bahsedilmemişti. Parolayı ne gireceğimi bilmiyordum. Ben de kitapta bahsedilen giriş kapısının açılması için bana verilen parolayı girdim. Şifre doğruydu. Koruma ortadan iki yana ayrılarak açıldı. Olanlar inanılır gibi değildi. Bu butonlara basmak büyük cesaret istiyordu. Eğer kitapta yazılanlar doğruysa her şey eski haline dönecekti fakat ya doğru değilse! Derin bir nefes aldım, butona tam basacakken korktum ve elimi butonun üzerinden çektim. İçeriye girdiğim laboratuvarın kapısı birden tekrar açıldı ve o mekanik kadın tekrar “GŞBL Bilim Laboratuvarına hoş geldiniz” dedi. Gelen benimle aynı yaşlardaydı. Onun da elinde bende olan kitaptan vardı. Durum gittikçe garipleşiyordu. O da benim yaptığım gibi heyecanı yüzünden okunurcasına durumu anlamaya çalışıyor, koridorda dikkatli adımlarla yürüyordu. Yanıma geldi. Konuşmadık. Sadece birbirimize bakıyorduk. İkimiz de şaşkındık. Konuşma olması için ikimizden

birinin artık bir yerden başlaması gerekiyordu. Çocuk etrafı inceledi, butona baktı. Söze ilk ben atıldım ve “Seni de buraya getiren bu kitaptaki yazılar mı?” dedim. O da “Evet” dedi. Kısa ve öz bir cevaptı. “Adın ne?” dedim. Görünüşe bakılırsa ikimiz de aynı şey için buradaydık. İkimiz de dünyayı kurtarma çabası içindeydik. Demek ki o da benim gibi küçükken aşı olmuştu. Sonra “Adım James ya seninki?” dedi. Konuşma basitti fakat en azından artık kendimizden başka birini bulmuştuk. Ben de “Benim adım da Tales.” dedim ve ekledim “Peki şimdi bu butona basacak mıyız? Artık konuya girilmesi lazımdı. James belli ki çekingendi. Etrafına baktı, butona baktı, kitaba baktı ve sonra “Daha kötü ne olabilir ki?” dedi. “Haydi deneyelim şunu, bu arada tanıştığımız memnun oldum.” dedi. Dilimiz çözülmeye başlıyordu artık. Sorusuna ne cevap vereceğimi bilmiyordum ama “Evet haklısın daha kötü ne olabilir ki? Haydi, basalım şu düğmeye, ilk düğmeye sen bas ikincisine de ben basayım.” dedim. Kafa salladı ve butonun önüne geçti. Elini kırmızı butonun üzerine getirdi ve gözlerini kapatarak tüm gücüyle o düğmeye bastı. Karşımızda birden bire bir ekran belirmişti. Simsiyah duvar şimdi bir ekran olmuştu. Dünyanın farklı yerlerini kuşbakışı gösteriyordu. Şaşkınlıkla izliyorduk. İnsanlar kendilerine geliyorlardı. Diğer butona da ben basacaktım. Butonun önüne geçtim. Ekrandaki görüntüyü biraz daha izledikten sonra ben de mavi butona bas-tım. Bu sefer ekrandaki görüntü değişmişti; ırmakları, dereleri, denizleri ve sağ üst köşede büyük bir alanda virüsün yayıldığı o gölü gösteriyordu. Sular bir anda renk değiştirmiş daha canlı bir hâl almıştı. Eğer bu görüntüler doğru ise dünyayı kurtarmayı başarmıştık. James ile göz göze geldik, gülüştük ve aynı anda “BAŞARDIK!” diye bağır-dık. Fakat hâlâ aklımızın almadığı şey suydu ki kitaptaki bu bilgiler kimin tarafından yazılmıştı. Bu bir sır olarak gizlenecekti veya çok yakında biz bunu öğrenecektik.

Biz mutlulukla ekranı seyrederken sağ taraftan önlüklü, biraz kalıplı, gözlüklü bir adam geldi. Adama anlam verememiştik. Üstelik adam korkunç birine de benzemiyordu. Şaşkınlıkla onu izliyorduk. Yumuşak bir ifadeyle “Benden korkmayın. Şimdi size

her şeyi açıklayacağım. Beni dikkatle dinleyin. Ben bu laboratuvarıda kalan tek bilim adamıyım. Adım Tommy. Laboratuvar sizin üzerinizde “cesaret deneyi” yaptı. O kitap, o yazılar, sizin burada karşılaşmanız... Hiçbiri tesadüf değildi. Çok küçükken size bir aşı yapıldı. Aslında bu bir aşı değildi, size bir izleme cihazı yerleştirdik. Sizi takip ettik. Bu virüsü bilerek yaydık. Eğer ters bir şey olursa diye, insanları kurtarmak için alternatif yollar bulduk ve virüsün yayılmasını başlattık. Göle gizlice bir virüs kabı bıraktık. Biz virüs için tüm önlemlerimizi almıştık fakat insanların haberi olmadığından kimse önlem almadı. Ardından sizi o kütüphaneye gönderdik. İkiniz de aynı şekilde öğrendiniz bilgileri. Sizin cesaretinizi ölçtük. Siz de gerçekten bayağı cesaretliymişsiniz. Ne kadar şaşkınlık içinde olduğunuzu anlayabiliyorum fakat gerçekten büyük bir başarıya imza attınız. Cesaretinizden dolayı sizi tebrik ederim. Şimdi o butona bastuğunuzdan dolayı kurduğumuz diğer hiçbir planın önemi kalmadı. Dünyayı kurtarmayı başardınız. Şimdi benden duyduklarınız, dinledikleriniz her şey gerçeklik açısından size tuhaf gelebilir fakat bilim cesareti de kapsar. Şu anda sizden, bana katılmanızı, bu bilim laboratuvarında çalışmanızı isteyeceğim. Buraya gelen her bilim adamı bu şekildeki testlerden geçerek bu laboratuvarın bilim insanı olur. Şimdi bana katılır burada bilimin değişik, karmaşık yapısını çözmeye çalışır mısınız? Yoksa dışarıda sade bir hayat mı geçirirsiniz?” dedi. Şaşkınlık içinde adamı dinlemiştik. Yapılan bu şey, insanları tehlikeye atmak çok tuhaf gelmişti fakat bunu kurcalamayı daha sonraya bırakacaktım. Adamın son söylediği teklife ne cevap versem bilmiyordum. James’e baktım. O evet dercesine bana baktı. Adam bir yandan bizi izliyordu. Kararımızı merak etmiş olmalıydı. Ben de kafamı sanki -evet katılacağımızı söyleyelim- dercesine salladım. O da bana başıyla onay verdi. Kendisi biraz çekingen olduğundan adama kararı ben söyleyecektim. “Öncelikle anlattığınız hikâyenin hâlâ etkisi altındayım, zannedersem James de öyledir. Ettiğiniz tekliften dolayı teşekkür ederiz. Biz bu teklifi kabul ediyoruz. Sizinle vakit geçirmekten ve bilimin karmaşık yapısını incelemekten mutluluk duyacağımızı

belirtmek isterim.” dedim. Adam güldü, “Pekâlâ, o zaman haydi işe koyulalım.” dedi heyecanla. Hemen başlayacak mıydık? Butonların olduğu masanın yanında duran çekmecedен bize önlük çıkardı. Orada çekmece olduğundan bile haberim yoktu. Heyecandan farkına varamamıştım belli ki. Önlüklerimizi üzerimize geçirdik ve yol öncümüz olan bilim adamının peşine takıldık. Koridorda ilerlerken James ile gülüştük. Belli ki bizi heyecan dolu maceralar ve bilimin karmaşık yapısı bekliyordu. Seçilen kişilerden biri ben olduğum için çok mutluydum.